

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κ' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' σ' τὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινόβριος χρόνος ἑνδεκά χίλια κ' ἑνακάσσα,
ἔλο γὰρ τὴν Ἀνάρθωσι θὰ περνοδίν' ἢ γλώσσα.

Ἐνὰ μῆνος Ἀπρίλη,
φιλοῦντ' ἔγθροι καὶ φίλοι.

Χίλια σὺν ἑκατὶν ἑξηταΐζη,
τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως ἄς φέζη.

Νέου Πάσχα πανηγύρι κ' Ἀναστάσεως ψαλτήρι.

Ἀναστάσεως ἡμέρα...
μπὰμ κουμπουρίζ' στὸν ἀέρα.
Δεῦτε πρὸς ἑθρούς καὶ φίλους,
κ' ἄς φιλήσωμεν ἀλλήλους.

Με νίκαις καὶ παράσημα
ψάλωμεν ἀναστάσιμα
κ' ἑπαίνους Κυβερνήσεως
λαμπρὰς ἀναγεννήσεως.

Τὸ κράτος τὸ μακάριον
ἐν ἐπαγορῶν λύρα
ψάλλει μεγαλυφάντων
στὸν νῆον τοῦ σωτήρα.

Τὴν Διπλὴ μας ἐξυμνοῦμεν,
τὴν Διπλὴ μας προσκυνοῦμεν
καὶ τὴν ραΐνομεν ἐν ῥόδοις,
ποῦ τὰς μὴ θεμελιώδεις
τὰς ἀναθεώρησε,
κ' ἀγάθ' ἀμὲ τὸ τσουβάλι
μέσα' στὸ πολὺ μας χάλι
πρὸς ἡμᾶς ἐδώρησε.

Στεφανώσωμεν στεφάνους
τὸν καθένα βουλευτήν,
τραγουδήσωμεν αὐτὴν
ἐν κιθάρα κ' ἐν ὄργάνοις.

Ψάλωμεν σικρτήματα
καὶ ψυχῆς καὶ νοῦ,
φῶς ἐξ οὐρανοῦ,
γλωσσικὰ ζητήματα.

γλωσσοπανηγύρεις,
μαλλισπούς φρενῆρεις,
γλωσσοφασαρισίαις,
μαλλισκαρῆς κυρίαις,
μαλλισπούς πολέμους,
ποῦ δοῦνὸν τοὺς Αἴμους.

Μεγαλύνομεν παντοίας
κεφαλὰς ἀνορθωτῶν,
νέους ἀθλοῦ νέων φῶρων.

Καὶ γενναίας ἐκστρατείας
κατὰ τῶν Μιστριωτῶν
καὶ κατὰ τῶν Δικηγύρων.

Ψάλωμεν τρανῶν κυρίων
δακρυφόρους τελετάς,
ψάλωμεν Ἐλευθερίων
τροπαιοῦχους νικητάς.

Ἀναστάσεως ἡμέρα,
μὲ τὸ φῶς τῆς πέρα πέρα
λαμπρυνθῶμεν ἀδελφοί.

Κ' ἰοιωνῶς χρηστοὺς παγοτάς
φθέγγονται γὰρ μᾶς μαγνέταις,
κ' ἡ Δωδώνη κ' οἱ Δελφοί.

Ψάλωμεν καὶ τὰ παῖρα,
τὸ κοροδὶν, τὴν ἑλκή,
καὶ τὸν Κόντε τὸν Γεωργακῆ.

Και σὲ φίλων συγκληρώσεις
τοῦ Πρωθυπουργοῦ δηλώσεις
κάθε ἴλιγο καὶ λιγάκι.

Τώρα ἄς περιδεύσωμεν
ἐπάνω τῶν ἄερων,
τῶν κυανῶν αἰθέρων.

Κι' ἄς μεταλαμπαδεύσωμεν
τὸ φῶς χρυσοῦς λαμπάδος
καὶ πέραν τῆς Ἑλλάδος.

Τώρα κι' ἔμεις σκιρτήσωμεν
μετὰ διπλῶν ρητόρων,
καὶ σκλάβους χαριετήσωμεν.

Ἴδωμεν φῶς τῆς γνώσεως
κι' ἄγγελον λευκοσφρόν
σὲ τάρον Ἀνορθώσεως.

Ἐπιώμεν μὲ σφῆς φρίνας:
τώρα δὲν ἔμπορε κανένας
ἴσθ' οὐθοῦνι νὰ μᾶς ἔμπῃ,
κι' ἄς δεχθῶμεν ἐν πομπῇ
φοιτητῆς ἐκ τῆς Αὐστρίας
καὶ τῆς φίλης Βουλγαρίας.

Δεῦτε πάλιν συγινῆσαι,
δεῦτε πάλιν προσηνήσει,
κι' ἄς γανώσωμεν κεφάλια.

Κι' ἄς τοὺς δεῖξωμεν τεμένη,
ποῦ νὰ χάσουν οἱ καϊμένοι
καὶ ταῦγά καὶ τὰ πασχάλια.

Ἄς τοὺς φέρωμεν σὲ πλοῦτους
κλέους προπατορικοῦ,
ἄς λαλήσωμεν σὲ τούτους
καὶ περὶ τοῦ γλωσσικοῦ.

Δεῖξωμεν πρὸς τούτους ἰλους
μεγαλείων κολοσσούς,
τοὺς ἡλίους τοὺς χρυσοῦς
καὶ τοὺς σαφειρίνους θόλους.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, κι' ἀπασθῶμεν τοὺς Μαγάρους
καὶ τοὺς φίλους μας Βουλγαρούς,
κι' ἄς τοὺς δώσωμε καὶ λίγο κοκορέτσι καὶ ψητό,
κι' εἴπωμεν αὐτοῖς μὲ στήφρον: ὄχχετε καὶ σεῖς αὐτό;

Δεῦτε τώρα μὲ τοὺς φίλους,
μὲ καὶ μὲ τοὺς ἀλλοφύλους
ν' ἀνταλλάξωμεν φιλιὰ.

Καὶ νὰ ποῦμε σ' ἰλους κι' ἰλαις:
ρίχνετε καὶ σεῖς πιστόλαις
σάν κι' ἔμεις τὴν Πασχαλιά;

Δεῦτε καὶ μετ' ἀλλοφύλων
ψάλλωμεν τῆς περασμένης
καὶ τῆς σύγχρονης χαράς.

Κι' ἄς συστήσωμεν μὲ ζῆλον
ἴσθ' φοιτητῆρας τῆς ξένης
τῆς δικαῖας μας μαλλιαράς.

Ἀναστάσεως ἡμέρα,
κι' ἄς εἴπωμε κι' ἔδω πέρα
πῶς λυσσοῦν ἢ σουφραζέταις.

Κι' ἔχουν γλώσσαις βροντεράς,
κι' ἔχουν γλώσσαις τρομεράς,
ποῦ τρυποῦνε σάν φορεταῖς.

Ἄς τοὺς ποῦμε κι' ἔδω πέρα πῶς σοφία κλασικὴ
χύνεται χωρὶς φειδώ,
χύνεται χωρὶς αἰδῶ,
καὶ τὴν ἀνδρικὴν σοφίαν συμπληρὸν ἢ θηλυκὴ.

Ἄς τοὺς δεῖξωμε Πινδάρους,
ποῦ ψυχὴν καὶ νοῦν ἀνδρίζουν,
ἄς τοὺς δεῖξωμε γαιθάρους,
ποῦ μελοδικά γκαρίζουν.

Ἀλαλέξωμεν ἐξέλλως
πῶς παράποτε μεγάλο
πατριωτισμὸς ἀμαΐει,
καὶ ποσὶς δὲν μᾶς τρομάξει
μῆτε τοῦ Σεφάτ τὸ ρεσι,
μῆτε κανένος μπαμπέσι.

Ἄς ποῦμε πῶς σὲ τοῦτο τὸ καταυάξον φῶς
καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃς κορδόνεσαι σοφίς.
Ἄς δεῖξωμε στεφάνους σοφίας ἀπὸ μύρτα,
ἄς δεῖξωμε καὶ βρέφῃ, ποῦνα μονάχα σπύρτα.

Ἄς τοὺς εἴπωμε πῶς καθεὶς δοξάζετ' ἔδω πέρα
καὶ μῆτε τῆς σοφίας του δὲν δεχέτ' ἐπιτίμια,
ἄς τοὺς εἴπωμε κι' ἐκδρομὴ νὰ κάνουμε δευτέρα
σάν μάθουμε πῶς ἔγιναν διπλῆ Πανεπιστήμια.

Ἐδῶ καὶ πλήθῃ μολοσσῶν
σ' ἐνδιατήματα Μουσοῦ
ἀγρίως ὕλακτοῦν.

Ἀνάστασις... εὐὰν εὐοί...
μέσα' στὸ φῶς μας κι' οἱ στραβοί:
τὸ φῶς των ἀνακτοῦν.

Ἐκ τῶν κατὰ Διπλῆν Εὐαγγελίων
πρὸς τέρψιν τῶν Ρωμηῶν καὶ μεγα-
[λεσι]

Ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας τῆς νέας Ρωμηοσύνης
εἶπεν ὁ Βενιζέλος:
νῦν φθάνομεν στὸ τέλος,
νῦν ἡ καρδία πάντων πεπλήρωτ' εὐφοσύνης.

Εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀμῆς
κράτους περικλυτοῦ
εἶπεν ὁ γίγας τῆς πυγμῆς
στὸς μαθητὰς αὐτοῦ:

Νῦν τῶν φιλελευθέρων
δεδοξασται τὸ κῆμα,
καὶ παλαιῶν πατέρων
χάσκον ἀνοίγει στόμα.

Ἐρρώτω πῶσα θλίψις, ἀγαπητὰ τέκνια,
κι' ἐξάμνηος ἀνία.